

[Hanne Severinsen]

situation er blevet langt mere udbredt, og det gør, at forudsætningerne for den videre proces er til stede, og derfor er det også vigtigt, at den fortsætter.

Danmark har i sin u-landsbistand hele tiden lagt megen vægt på, at vi tænker os om og sikrer, at kvindernes situation også bliver forbedret, når vi udarbejder de konkrete udviklingsprojekter. Derfor er vi meget tilfredse med, at et af resultaterne af kvindetiåret er oprettelse af Voluntary Fund, som ud over selv at sætte kvindeprojekter i gang i u-landene også sørger for løbende at vurdere, om FN-systemets udviklingsprojekter nu også tager hensyn til, at kvinden skal med i processen.

Nairobikonferencen kommer til at foregå i et u-land. Så meget vigtigere er det, at vi lægger vægt på, at kvindetiåret først og fremmest er de underprivilegerede kvinders, at det virkelig er dem, der trænger til både moralsk og økonomisk støtte.

Hovedtemaerne blev jo i Mexico vedtaget at skulle være ligestilling, udvikling og fred. Hvad angår ligestilling, er det jo ikke noget, vi blev færdige med, og udvikling og fred er stadig væk emner, der er sørgeligt relevante. Vi skal nok passe på, at fredsdebatten ikke bliver et problem. I hvert fald er det min erfaring fra forberedelserne i Wien, at konferencen først for alvor bliver ufredelig, hver gang vi nærmer os dette emne, for det er desværre ofte sådan, at man gentager de øresluse debatter i FNs generalforsamling om, hvem der er skyld i, at vi ikke har fred.

Nairobikonferencen er tænkt som afslutning på kvindetiåret, men den bør ikke være afslutningen på, at kvindesagen er på dagsordenen, hverken i FN-regie eller herhjemme. Vi er først lige begyndt. Der er langt igen, og der er nok at tage fat på i de kommende år. Derfor må bestræbelserne rette sig mod ikke så meget fortidens synder som det, vi i fremtiden kan opnå.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil også takke for arbejdsministerens redegørelse og statsministerens indledning til den og sige, at i det omfang jeg ikke når at kommentere den i dette første indlæg, vil jeg gøre det i mit andet indlæg.

Som det er sagt flere gange her fra talerstolen i dag, var målsætningen for FNs kvin-

detiår lighed, udvikling og fred. I Københavnsprogrammet fra 1980 bliver det fastslået, at der i sidste halvdel af kvindetiåret skal lægges særlig vægt på undertemaerne beskæftigelse, sundhed og uddannelse som væsentlige bestanddele af udviklingen.

Vel er der sket fremskridt med hensyn til ligestillingen mellem kønnene i det tiår, der er gået. Det fremgik også af arbejdsministerens opremsning af de initiativer, der er taget i Danmark. Jeg er helt overbevist om, at den bevægelse, der er kommet i kvinderne i de sidste 15 år, ikke lader sig standse. Men den kan forhindres i at gå så hurtigt frem, som nogle af os kunne ønske, ved, at der er træghed i både de nationale og de internationale systemer.

Fra SFs side ønsker vi at støtte forslaget om, at den danske regering yder sit bidrag til, at bevægelsen fremmes, går hurtigere frem gennem vedtagelse af nye konstruktive beslutninger. Derfor støtter vi det dagsordensforslag, fru Helle Degn har fremsat om, at vi i Nairobi skal pålægge FN at fortsætte bestræbelserne og lægge en strategi for udviklingen på dette område frem til år 2000.

Bevægelserne rundt omkring i verden for kvinders ligestilling, for kvinderettigheder og for kvindefrigørelse er i høj grad kvinders eget værk, men der lyser gennem handlingsprogrammet en holdning, som vi fra SFs side helt kan tilslutte os. Hvad der er godt for kvinder, er godt for mennesker og dermed for verdenssamfundet, og derfor skal processen holdes i gang.

Når jeg siger, der er sket fremskridt på ligestillingsområdet, bliver jeg nødt til at tilføje, at ulighederne er øget på en række andre områder, der har fundamental betydning for kvindetiårets målsætning.

Med den økonomiske politik, der føres i en række vestlige lande, herunder Danmark, der lader de dårligst stillede betale for problemerne og de velstillede nyde godt af de overskud, der skabes, øges ulighederne i befolkningerne, og det går stærkt. Uligheden er mellem dem, der har meget, og dem, der får stadig mindre. I bunden befinder sig flest kvinder. De har en højere arbejdsløshedsprocent end mænd. Der er flere kvinder end mænd, der er langtidsledige. De har et lavere uddannelsesniveau, og de er oftere end mænd enlige forsørgere. Alt i alt udgør kvinder størsteparten af dem, der har fattig-